

Drju Janezu Ev. Kreku.

Mož, preprost in dober kakor vsakdanji kruh, genij ne za luksus nego za potrebo, genij širokih mas — kje je tvoja skrivnost kje tvoja veličina?

Ti edini med nami si umel podati narodu ideal v prijemljivi, skorajda materialni obliki njegovih koristi; pokazati narodno svobodo kot rešenico slednjemu delavcu, zadnji siroti. Nisi bil zaman svečenik, ki vživa v vidni obliki kruha in vina največjo svetost, zakrament življenja. Ta skrivnostna transsubstancijacija snovnosti v idejo je slovenskemu človeku tako po duši, tako domača, vsednja in praznična hkrati, kakor zvonovi, oltarji, monštrance in sveti obredi; zato mu ni bilo težko slediti do zadnjega možu, ki jo je oznanjal. Tako si rasel v sebi in v dušah, ki si jih bil zbral okrog sebe; izčistil si se ob njih, obhodil, apostol, južne pokrajine, potrdil brate v zavesti. Potem pa si se vzel do zadnjega, do svojega vélikega čina, nevarnega in drznega, ali odločilnega zate in za nas: potegnil si črto in ločil duše po veri in neveri v dve vrsti: v ljudi s tvojo vero, s tvojim upanjem in s tvojo ljubeznijo, in v — druge. S tem činom si tvegaval vse, del si na tehtnico sebe in svoj narod, sedanost in bodočnost. Blagor nam. Tedaj še-le si postal naš centralni duh, srce v sredini; zakaj vsi smo začutili, kako so pri tebi naše svetinje v varnih, zvestih rokah.

In če ti postavimo spomenik, ga postavimo najboljšemu, kar je v nas: tvoji veri, tvojemu upanju in tvoji ljubezni — bodočnosti svoje domovine, Jugoslovanstvu.

